

СТРАНИЦА НА НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

БЕДНИЯТЪ БАЩА

Къмъ края на селото имаше малка кжщурка. Тя бѣше много низка, разпукана отъ всички страни, готова да рухне всѣки мигъ. Въ тази кжщичка, въ която вѣтърътъ играеше съ окачениитъ туктамѣ предмети, живѣеха баща и нѣколко дечица. Баща имъ работѣше отъ ранна утринъ до късна вечеръ, за да ги прехрани.

Една късна вечеръ, ние се връщаме отъ балкана. Пътътъ ни извиваше покрай тѣхната кжщичка. Още отдалечъ съгледахме съвсемъ слаба свѣтлина. Макаръ и да бѣше доста късно, прозорчето на беднитъ хора все още свѣтѣше. Това ни направи впечатление, и ние се отбихме да видимъ, защо свѣти. Още отъ вратата почувствувахме тежъкъ въздухъ. Прекрачихме прага, и предъ насъ се откри грозна картина. Стая съ че-

тири свѣтещи отъ пукнатини стени. Едно единствено прозорче и то съ счупени стъкла. На земята разпукжсана рогозка. А въ срѣдата баща имъ, тежко боленъ, лежи. Децата около него съ наведени глави и изпити лица, като повехнали цвѣтя, гледаха умиращия си баща. Той все още дишаше. И децата имаха още надежда. Баща имъ приличаше на искра, останала отъ силенъ огънь. Тя изгасваше, а тѣ все още се надѣваха... Изведнажъ баща имъ издѣхна и затвори очи. Децата се разписаха и зашуркаха въ тази гола и съвсемъ пуста вече за тѣхъ стая.

А отъ една голѣма пукнатина на стената месецътъ поглеждаше и кимаше съ глава, сякашъ, искаше да влѣзе въ сърдцата на нещастнитъ деца.

Елена К. Йончева, ученичка.

МОЛИТВА

Дѣдо Боже, помогни ми,
дай ми здраве ти,
отвори ми къмъ доброто
златнитъ врати!

Дай на мама и на татка
дълги свѣтли дни,
и на всички по земята
Боже, помогни!

Светославъ Н. Савовъ,
ученикъ II класъ, София.

ЕСЕНЬ

Люлѣятъ се леко листата,
навеждатъ се голигъ клони,
и вѣтърътъ вѣе въ гората,
листата обруля и рони.

Какъ глухо и пусто е вредомъ:
не чува се никаква пѣсень,
заминаха пойнитъ птички,
настѣпи вечъ тжжната есень!

Светославъ Н. Савовъ,
ученикъ II класъ, София.

**Настоящиятъ брой закѣснѣ поради преимѣстване на редакцията.
Просимъ извинение отъ нашитъ читатели и настоятели.**